

MICHAELA VALKOŠŠÁKOVÁ

KLA
MA,
NÁ

Neobyčajný príbeh obyčajnej ženy

MICHAELA VALKOŠŠÁKOVÁ

KLA
MA
NÁ

Neobyčajný príbeh obyčajnej ženy

Klamaná

Michaela Valkoššáková

ISBN 978-80-570-3240-3

Chcem sa veľmi pekne poďakovať dvom osôbkam, ktoré verili v môj sen tak veľmi, že ma dokopali k jeho uskutočneniu a celý čas ma mimoriadne podporovali. Bez Vás by som nebola tam, kde som dnes. Zuzanka a Matúš, ďakujem.

Tento príbeh je vymyslený na základe skutočných udalostí. Ktoré to sú?
Výber nechám na vás.

13. júla 2016

Streda. Deň, keď sa u nás v práci konal Deň otvorených dverí. V päťach som mala svoju adoptovanú buldočku – Princeznú Ellu, ktorú som si osvojila hneď prvý deň, keď som sem nastúpila – bola to láska na prvý pohľad (vzájomná).

Tento deň pre mňa nemal byť ničím zvláštny, pretože neposlušné deti s ulepenými rukami a ich rodičia, ktorí lietajú hore-dole po pozemku pomedzi útulkáčov a stánky s jedlom a pitím, ma už nevzrušovali tak, ako keď som sem nastúpila. Bolo však potrebné takúto udalosť organizovať každý rok, kvôli našim zverencom, ktorí si zaslúžia nový a láskyplný domov. Ale predsa bol tento deň jedným z tých, na ktoré nikdy nezabudnem.

Cink. Čo ten človek chce? Prečo si ma stále obzerá?! Už to trvá týždeň. O. K. Veď na to vlastne táto appka je. Neustále mi však vybiehajú upozornenia, že si niekto môj profil pozrel, a zakaždým je to on. Stalker?! Či len zvedavec? Prečo nenapíše? Hanbí sa? Alebo snáď čaká, že sa ozvem prvá? To teda nie, zlatičko. Pekne-krásne sa odhodlaj. Ja počkám!

Hm, je mi povedomý. Tú tvár istotne poznám a tie oči... Nepáči sa mi to. Mám z toho celého divný pocit. *Cink.* Zas si ma prezerá! Odkiaľ ten človek vôbec je? Manhattan. Možno sme sa niekde stretli. V kaviarni, v metre... Nepáči sa mi to. Nepáči sa mi ten pocit, ktorý vo mne tento človek vyvoláva. Zvláštno. Musím sa ísť venovať návštevníkom. Na toto teraz nemám čas. Strčila som mobil do zadného vrecka a podišla ku skupinke teenagerov, ktorí sa práve venovali malému čiernemu pudlíkovi.

Cink. Konečne som sa dočkala! Správa! A na prvý pohľad sa líšila od tých, ktoré bežne dostávate. Žiadne trápne – ahoj, pokecáme? alebo – hej, kočka, ako? či fotka bez trička, na ktorej si chlapec hryzie spodnú peru. Tento stalker ma oslovil duchaplne – krstným menom, žiadne zdobneniny ani infantilné smajlíky či srdiečka. A tá zvláštna štylistika na tento druh komunikácie. Musím uznať, že chalan má štýl – alebo milión rokov. Podľa fotiek je to fešák, čo sa rád páči, ale píše ako záhadný starší gentleman. Pokojne to môže byť len póza, spôsob, akým balí baby. Ktovie. Možno ani fotky nie sú jeho.

No tak fajn. Vzrušenie z nového a neznámeho ma postrčilo zahrať si hru na slovíčka s pánom distingvovaným. Zakončil si svoju správu v zmysle – síce mám toho veľa, ale hádam si nájdeme čas spoznať sa lepšie – tak teda dobre.

Odoslala som svoju odpoveď záhadnému nápadníkovi. Napodobnila som jeho štylistiku a podala som ju mierne sarkastickým podtónom. Neodpusťtila som si žmurkajúceho smajlíka. Jeho odpoveď prišla o necelú polhodinu a začali sme si klasicky vymieňať základné informácie. Samozrejme, z oboch strán veľmi opatrne.

S mojou novonadobudnutou internetovou známosťou sme si v tento deň o sebe čo-to napísali. Žiadne zbytočne zdĺhavé rozvinuté vety. Boli sme slušní a zdvorilí. Zasmial sa, keď som sa opýtala, či študuje, alebo pracuje. Vraj ho to pobavilo a štúdium má už dávno za sebou, čo ma prekvapilo. Nesedelo mi to, vzhľadom na jeho výzor, a tak som sa opýtala na jeho vek, a ostala som mierne zaskočená. Dvadsaťsedem rokov, lenže vyzeral tak na zreľých dvadsať. Ja sa vraj nemám ozývať, pretože vyzerám na osemnásť (mám dvadsaťštyri). Lichotník. Ďalšia vec, ktorá ma prekvapila bola, že preskakoval ročníky – vysokointeligentný týpek. Rodák z New Yorku ako ja, narodený v rovnakom mesiaci ako ja, on siedmeho – ja deviateho. A potom nasledovala ďalšia milá informácia, ktorá ma prekvapila a za ňou ďalšia a ďalšia.

Ani som sa nenazdala a bola polnoc. Mne sa však nechcelo ísť spať a odtrhnúť sa tak od pútavej konverzácie. Páčili sa mi naše slovné prestrelky, bolo to nové a vzrušujúce. Je vám to povedomé? Chcela som sa o tejto zaujímavej (a sexy) ľudskej bytosti dozvedieť viac.

Ten človek bol citeľne rázny, ale bolo tam niečo viac. Niečo skryté. Niečo na ňom. Niečo, čo ma desilo, ale zároveň aj priťahovalo, a ja som sa nedokázala brániť. Samozrejme, ma to veľmi šťvalo. Sarkazmom som nešetřila a ani svoju drzosť som nedržala na uzde, no on neustupoval. Naopak. Stále ostával. Skúšala som, koľko zvládne. Napriek mojím štiplavým poznámkam a neúctivým slovám si so mnou písal naďalej, a tak som mu svojvoľne prezrádzala svoje tajomstvá, milníky v mojom živote a najtajnejšie myšlienky. On sa, zrejme ako prejav vďaky a dôvery, začal pomaly otvárať mne a začala to byť nebezpečná hra.

Písali sme si aj na druhý deň a potom na ten ďalší, a tak to pokračovalo v pravidelných intervaloch skoro celý týždeň. Navrhol mi vymeniť si telefónne čísla, aby bola naša komunikácia ešte intenzívnejšia a intímnejšia. Chcel si vytvoriť, ako povedal – spoločnú bublinu. Náš svet. A ja som súhlasila, ba čo viac, veľmi sa mi páčila predstava vytvoriť si niečo, čo bude len naše. Niečo, kde budeme len on a ja. Aj keď len virtuálne.

17. júla 2016

V nedeľu toho týždňa som si do diára zaznačila jeho meno a vedľa neho smajlíka. Ten človek sa mi za päť dní zaryl pod kožu. Desivé. Za krátkych päť dní! Kam sa podelo moje „nedôverujem ľuďom tak ľahko“. Ha-ha. Bola som však šťastná. Taká šťastná...

V tento deň sa ma opýtal, či verím na spriaznenosť duší. Či mi niečo hovorí pojem *dvojplameň*. Odpovedala som mu, že asi tuším, ale rada si od neho vypočujem detaily. Opýtal sa, či mi smie zavolať a ja som súhlasila.

Jeho hlas znel v telefóne zamatovo, mužne, hlboko, veľmi pokojne a príjemne. Srdce mi búšilo od vzrušenia a nachvíľu ma premkol pocit strachu v hrudníku. Slušne ma pozdravil, a keď som sa mu odzdravila, začal:

„Ludia si myslia, že spriaznená duša je niekto, kto sa k nemu perfektne hodí. To však nie je úplná pravda. Každý z nás si želá stretnúť niekoho, kto je mu súdený. Ale v skutočnosti je spriaznená duša naším zrkadlom. Ide o človeka, ktorý nám ukáže všetko, čo držíme v sebe, aj to hlboko zamknuté, čím upriami našu pozornosť na chyby a nedostatky, ktoré máme, tak, aby sme mohli zmeniť svoj doterajší život k lepšiemu. Každý z nás má v sebe svetlo i tmu, rôzne odtiene farieb. Ja som prevažne tma. Ty, naopak, si prevažne svetlo. A ako spriaznené duše nikdy nebudeme len sebou, alebo tým druhým. Budeme vždy kombináciou oboch. Jin a jang. Spriaznená duša nemusí byť len osoba, do ktorej sa zamilujeme. Môže to byť náš priateľ alebo člen rodiny. Jej úloha v našom živote je byť naším zrkadlom – ale nie lepidlom. A dvojplameň sú dve časti jednej duše. Keď sa títo dvaja stretnú, necítia nervozitu ani nepokoj, ale naopak. Pocit domova. Pohľad do očí tej osoby je ako magnet a v tom momente nevnímame nič okolo seba. Neexistuje čas, neexistuje nikto iný, len vy dvaja. Vaše rozhovory vedia byť nekonečné, vaše myšlienky rovnaké. Uvedomujete si, že radosť, smútok či hnev toho druhého je vaším vlastným, a zrazu všetko začne dávať zmysel. Pri tebe mám pocit pokoja. Chcel by som ťa vidieť.“

Zastavil sa mi dych a chvíľu som nevedela reagovať. Počula som, ako si po dlhom monológovi ťažko vydýchol, a cítila som z neho neistotu. Stretnúť som sa chcela, a tak som súhlasila, minimálne zo zvedavosti a uistení sa, že osoba na fotkách je tá istá, s ktorou sa tak prudko zblížujem. Dohodli sme si stretnutie na nasledujúci deň po rozhovore, teda na pondelok po práci. Mala to byť nevinná káva v jeho obľúbenej kaviarni na Mercer Street oproti univerzite.

18. júla 2016

Betty, moja kolegyňa a zároveň dobrá kamoška, ma poprosila, aby som vykúpala Ráfusa. Ráfus je estrelský pastiersky pes – dlhosrstý a je v našom útulku polroka. Je to mladý psík, môže mať tak tri až štyri roky, a miluje kaluže, ktoré dážd vytvorí v parku. Viete si teda živo predstaviť, ako každé venčenie tohto obra vyzerá. Dnešný deň nebol výnimkou, a tak som sa do toho s nevôľou pustila.

Betty na mne počas Ráfusovho kúpania videla, že je niečo inak, a nenápadne mi popri upratovaní kládla zákerné otázky. Keďže je veľmi prešibaná, a ja som mala tak trochu chuť podeliť sa o moje šťastie, v krátkej dobe zo mňa vypáčila úplne všetko a zrazu jej vôbec neprekážalo zametanie ani umývanie dlážky pred kotercami. Jej piskľavý, prenikavý hlas v tento deň dokázal prekonať neuveriteľnú vzdialenosť. A to všetko len preto, aby sa o mojom záhadnom stalkerovi dozvedela čo najviac.

V útulku som pracovala už popri škole. Pred tým som vystriedala viacero miest, ako napríklad kaviarne, bary, kiná... Keďže som z niečoho potrebovala platiť študentskú pôžičku a tiež nájom, nevyberala som si. Pýtate sa, ako som sa dostala do tejto malej fauny v rušnom meste?

*

V jedno horúce dopoludnie, v malej talianskej kaviarni v centre Manhattanu, bolo zvláštne prázdno. Vtom vošlo mladé, ryšavé, zelenooké dievča s malým udýchaným psíkom zmiešaného pôvodu. Keď sa usadili, priniesla som vodu jej psíkovi, a ona sa so mnou dala do reči. Tá ryšavka bola Betty a asi po hodine rozprávania sa ma opýtala, či som v práci spokojná a či ju nechcem zmeniť. Akurát si hľadala kolegyňa a ja som sa jej zdala byť vhodnou adeptkou. Sčista-jasna mi prišla do života, a tak sme si rozumeli, že mi na seba nechala číslo a ešte v ten deň som jej po práci zavolala. Večer sme sa stretli na pohárikú ovocného *French martini*, a keď som bližšie zistila, o akú prácu ide, neváhala som ani sekundu. Platovo mi vyhovovala síce trochu viac ako drina v kaviarni, ale vedela som, že ani táto práca ma z biedy nevytiahne, no zvieratá jednoducho milujem. A s Betty to bola láska na prvý pohľad.

*

No a tak som tu. V našom útulku plnom chlpáčov aj nechlpáčov. Máme tu nielen psíky, ale aj mačky, vtáky, hlodavce a dokonca aj niekoľko plazov. Voláme to tu Noemova archa a o našich zverencov sa staráme ako o vlastných. Od mesta sme si vybavili aj kremačnú miestnosť v zadnej časti areálu, ktorý je veľký tak akurát, a prideliť nám pozemok pre zvierací cintorín.

Kevin je náš kremačný odborník a veľmi dobrý chlap. Je to malý zavalitý chlapík, tuším, s talianskymi koreňmi. Vlasov už veľa nemá, aj keď má len niečo po štyridsiatke, ale fúzy má tie najdlhšie a najhustejšie, aké som kedy videla. Jeho žena je Vietnamka a ich deti sú jednoducho na zjedenie. Vždy po škole k nám chodia a pomáhajú nám starať sa o našich útulkáčov. Betty sa pohrávala s myšlienkou, že by sme časť pozemku prispôbili aj pre kone, ale nie sme si isté, či by im stačil priestor, ktorým ešte disponujeme. Tento náš útulok či hotel, ale aj pohrebný ústav pre zvieratká, je pre mňa vysnívanou prácou. Pracuje nás tu šesť – Betty – naša šéfka, Kevin – najstarší člen tímu, náš kremačný špecialista, Rossa – temperamentná, plnosťhla, tridsaťdvaročná Mexičanka, ktorá bola vydatá za Američana – tak získala víza. Po dvoch rokoch sa rozvedli a ostali kamarátmi. Žije tu už niečo vyše siedmich rokov a je to naše vždy usmievané slniečko. Jully a Marco – pár snov. Ona Američanka s nemeckými koreňmi a on Američan so španielskymi koreňmi. Ona modrooká blondína, on hnedooký, večne opálený brunet. Dvaja nádherní, zamilovaní, dvadsaťsedemroční ľudia. A nakoniec – som tu ja a k tomu asi osemdesiat zvierat.

Poviete si, že sme v značnej nevýhode, ale keď vezmete do úvahy, že psíkov je tu asi len dvadsaťpäť – tento počet sa, samozrejme, mení z týždňa na týždeň, keďže si síce niektoré adoptujú, ale, žiaľ, tiež sa často objavia v škatuliach či priviazané pred útulkom. Potom máme dvanásť mačiek – pouličné bojovníčky zachránené pred zrazením či utopením. Zopár vtáčikov – nevhodne zvolené doplnky do bytu istého pána. Susedia sa sťažovali na neustály hluk, a tak ich priniesol k nám. Povedal, že premýšľal nad tým, že ich vypustí v niektorom z väčších parkov v meste (ak to nie je nelegálne, malo by byť), ale bál sa, že by sa vrátili k nemu domov. To by sa však nestalo, pretože malé exotické vtáky by v newyorských podmienkach sotva prežili. Aj keby boli schopné zohnať si potravu od ľudí a turistov, ktorí prikrmujú vtáctvo v parkoch, bola by táto potrava pre nich nevhodná a možno by sa stali potravou pre dravce v meste a okolí. Ďalej tu máme sedem hadov – tie boli zachránené z ilegálneho chovu z veľmi nehostinných podmienok, veľkého leguána – ten istý majiteľ ako u hadov, a zvyšok sú hlodavce – trpasličie králiky, škrečky, dva biele potkany

a štyri tarbíky – nevhodné darčeky pre deti. Predpokladám, že pokus o prvé domáce zvieratko, ktorý nedopadol tak, ako detičky sľubovali. Keď si rozdelíme sily, je nás vlastne tak akurát. Vieme sa náležite vystriedať na pracovných zmenách a ostáva nám aj čas na voľnočasové aktivity.

Tiež máme dohodu s neďalekou veterinárnou klinikou, ktorá sa nám o zvieratá stará. Zastrešujú očkovania a odčervovania, ale aj často potrebné operácie. Hlavne, ak ide o čerstvé prírastky, ktoré boli buď zrazené, alebo priviazané niekde o strom. Nie všetkých sa nám, žiaľ, podarí zachrániť. Samozrejme, ma neteší, keď zvieratká pochovávame, ale aspoň ma hreje myšlienka, že neskončili vyhodené niekde na smetisku, ale dôstojne odpočívajú na cintoríne. Nášmu útulku cintorín aj krematórium veľmi finančne pomohli. Ľudia z okolia k nám chodia pochovávať svojich domácich miláčikov a my za tieto peniaze dokážeme nakúpiť granule, piliny, deky, misky, akvárika, klietky a vlastne všetko, čo potrebujeme. Ale späť k veci.

Rúfus je okúpaný – ja celá mokrá. Super. Teraz čo najrýchlejšie utekať domov, dať si sprchu, upraviť sa a hor sa na rande. Už teraz meškám.

Čerstvo umyté vlasy som si vyfúkala, vyžehlila, jemne som sa nalíčila, len čo si oblečiem? Šaty? Nie! Bude to vyzerieť, že sa príliš snažím. Rifle. Tieto svetlé. Biele tričko s veľkovým výstrihom, super. Ten nie je príliš veľký, ale ani príliš malý. Biele tenisky a čierna koženková bunda. *Voilà!* Nenásilné a predsa dobré. Deodorant a parfum! Nech sa mu na prvom stretnutí nevryje do pamäti to, ako som smrdela od potu. A potiť sa teda budem. To vám poviem otvorene. Som taká vystresovaná, že ak sa prestanem hýbať a náhliť sa, nevyjdem z bytu a ostanem doma. V bezpečí pred potenciálnym sklamaním. Pohladať Princeznú, dať jej granule a doplniť vodu. Teraz si už len zavolať taxík a rýchlo do kaviarne.

Ach! Taxík je tu. Ešte raz som pohladať Ellu a zabuchla som za sebou dvere od bytu. Napísala som mu správu, v ktorej sa ospravedlňujem za meškanie pre zdržanie v práci. Odpísal, že mu to neprekáža, pretože aj on trochu mešká. Usmiala som sa do obrazovky a nastúpila do taxíka. Zadala som šoferovi adresu a zhlboka sa nadýchla.

*

Stojím pred presklenou kaviarňou na rohu ulice. Od vchodových dverí ma delí už len jedna cesta. Jeden priechod pre chodcov. Cez sklá z diaľky vidím, ako sa vo vnútri mihá množstvo ľudí. Búši mi srdce. Bude vôbec tam?

A ak áno, nájdem ho v tom dave? Čo ak budem hľadať muža z fotiek, ale ten tam sedieť nebude? Čo ak ma uvidí a bude sklamaný? Nádych, výdych. Z myšlienok ma vytrhne zvonenie telefónu.

„Ahoj, kde si? Ja som už na mieste. Objednám ti niečo, kým prídeš?“

Srdce sa mi rozbúchalo ešte rýchlejšie, ak to v tej chvíli bolo vôbec možné. Vzchop sa, dievča!

„Netreba, už vchádzam dnu.“

„Uhm. Dobre.“

Prešla som cez rušnú cestu hneď, ako mi naskočila na semafore zelená. Ani som si neuvedomila, že cez ten priechod utekám. Pravou rukou som sa dotkla sklenených, ťažkých dverí, osadených v čiernom kovovom ráme. Do uší mi hneď udel hluk kaviarne, a keď som zastala pred čiernym dreveným barom, aby som ho v tom dave našla, dlane som mala úplne prepotené a ježili sa mi chlpy na krku. V prekrikovaní ľudí sa mi strácali vlastné myšlienky. Cítila som, ako mi bije srdce, ktoré som mala tuším až v krku.

Cez to všetko, čo sa vo mne práve deje, sa snažím nájsť záhadného muža v preplnenom hlučnom priestore. Zrkadlo za barom, zachytávajúce časť ulice s mihotajúcimi sa ľuďmi, mi v tom tiež nepomáha. Opäť hlboký nádych, do nosa mi vnikla omamná vôňa škorice, a vtom som ho zbadala.

Sedel úplne vzadu, v kúte zahalenom v tieni. Zahľadený do svojho notebooku, zamračený, zamyslený s ceruzou v ústach, niečo náruživito písal. Vyzeral presne ako na fotkách, ba dokonca lepšie. Havranie husté, rovné vlasy, ostrá sánka, dokonalý nos, perfektná stavba tela a opálená pleť. Tmavomodrý, už na pohľad drahý oblek, ktorý vyzeral byť šitý na mieru, biela košeľa. Športová postava. Aspoň tá vrchná časť, keďže sedel. Vyzeral ako z časopisu. Mňam.

Podišla som opatrne k jeho stolu, on dvihol oči od notebooku, a keď sa na mňa zahľadel, jeho pohľad zrazu zmäkol. Vstal, a ako gentleman ma privítal bozkom na ruku. Potom mi odsunul stoličku oproti, počkal, kým sa usadím, a až potom si sadol on. Následne, jedným prísnyim pohľadom, privolal čašníčku, ktorá rozpačito pricupkala, aby prijala moju objednávku a v sekunde sa vyparila.

Ospravedlnil sa, že si so sebou priniesol aj prácu, ale vraj má toho naozaj veľa. Bol totižto právnik. To som sa dozvedela z rozhovoru, ktorý sme viedli pri popíjaní čaju. A z toho, čo mi rozprával, tak skutočne veľmi dobrý právnik. Špecializoval sa na trestné právo, rovnako ako jeho rodičia. Trochu ma to nachvíľu rozhodilo, tak som mu navrhla, že rozhovor môžeme preložiť na inokedy, no môj návrh sa mu vôbec nepáčil. Z jeho pohľadu to bolo viac než jasné, pretože

ho striktno odmietol, v sekunde spratal veci zo stola a vložil ich do pracovnej tašky, ktorú mal položenú na zemi pri stoličke. Zhlboka sa nadýchol, zahľadel sa mi do očí, spojil prstami ruky, položil ich na stôl a povedal:

„Poznám tvoje oči. Nechcem znieť ako blázon, ale snívalo sa mi o nich ešte pred tým, než som ti napísal. Ešte pred tým, než som ťa prvýkrát videl na fotke. Dialo sa to, už keď som bol malý chlapec. A keď som uvidel tvoju fotku, hneď som vedel, že sa pozerám na oči zo svojho sna. Našiel som oči, ktoré dobre poznám.“

Tieto sladké, ezoterické reči plné... ničoho, na mňa v tom momente pôsobili ako kúzlo. Neviem, či to bolo jeho hlbokými očami, okúzľujúcou tvárou, vôňou, mužným hlasom, alebo celým jeho bytím. My ženy často počúvame podobné historky a tvárime sa, ako im veríme, lebo nechceme nikoho uraziť, alebo aby nám dotyčný kúpil čo najrýchlejšie ten drink na bare a my sa mohli konečne vypariť... ale v tento deň, a po týchto slovách, mi skutočne vybehli zimomriavky a stratila som reč. Nevedela som, či som okúzlená, alebo vystrašená. Možno oboje. No od toho momentu sme zo seba nespustili oči. Drobná svetlovlasá čašníka k nášmu stolu zavítala ešte niekoľkokrát a snažila sa ukradnúť si jeho pohľad aspoň na zlomok sekundy. On jej ho však nevenoval a zakaždým, keď prišla k nášmu stolu, a opýtala sa, či si ešte niečo dáme, neuhol pohľadom od mojich očí a povedal zastretým hlasom:

„Ešte raz to isté.“

V ten večer som vypila asi sedem veľkých šálok mäťového čaju a vôbec mi to neprekážalo, ak si odmyslím behanie na toalety každú polhodinu. Prekvapivo si on odbehol na toaletu len raz. Alebo to len robil elegantnejšie ako ja, a odskočil si zakaždým, keď som sa ospravedlnila, že musím na dámy.

Každopádne si myslím, že sme počas celej doby strávenej spolu pociťovali to isté. Strach z nepoznaného, ale i vzrušenie, zvedavosť a určitý nezvyčajný pocit pokoja. Všetko sa to zmietalo v jednom veľkom víre, v jednej veľkej bubline, v ktorej sme boli len my dvaja.

Po našom prvom stretnutí som bola ešte okúzlenejšia. Písali sme si každý ďalší deň a prezrádzali si navzájom tie najtajnejšie myšlienky a pocity. Pociťovala som dôveru a náklonnosť v takej krátkej dobe, že mi to až prišlo smiešne, no zároveň fascinujúce a výnimočné. Rozprávali sme sa neustále, či už cez písmenká alebo telefonicky, a ja som si na neho viac než zvykla.

Stretávať sme sa nemohli, pretože mal veľa práce. To mi však kompenzoval tými najromantickejšími rečami a prísľubmi večere či pikniku, keď bude mať v práci viac voľna. Bolo mi to ľúto, no hnevať som sa za to na neho nemohla. Mal

časovo náročnú prácu a ja som to chápala. I keď ma mierne mrzelo, keď zamietol, aby som niekedy prišla na jeho súdne pojednávanie. Povedal mi, že ak by som ho videla takého chladného a ostrého, akým je v práci, bála by som sa ho, a to on nechcel. Prišlo mi to smiešne, pretože, ako by som mohla mať strach z neho?

Keď po čase prišli prvé malé škriepky cez telefón, zakaždým som plakala. Nevedela som si vysvetliť, prečo na mňa takto pôsobí a miestami som si pripadala ako pubertiačka na kolotoči hormonálnych výkyvov. Nedokázala som udržať slzy. Nikdy to však nebola veľká škriepka. Veď za ten necelý mesiac na veľké hádky nebol priestor. Predtým, než som ho poznala, som nebola taká uplakaná, ale tento človek ma tak pohltil a opantál, že som si nevedela predstaviť začať svoj deň bez neho. Keď sme si čo i len deň nepísali alebo nevolali, neskutočne mi chýbal a ja som si stále prezerala jeho fotky a čítala konverzácie, ktoré sme viedli, či počúvala piesne, ktoré mi odporučil. A ako vedel rozprávať. Aj úplná blbosť či slizkosť v jeho podaní zneli ako hudba. Vedel sa hrať so slovami a jeho hlboký a vábivý hlas opantali moje zmysly zakaždým, keď otvoril ústa. Dnes už viem, aké toxické to všetko bolo. V danom momente som sa však cítila ako hlavná hrdinka romantického filmu a on bol ten pravý a dokonalý muž, ktorý mi mal obrátiť svet naruby a osvetliť moje smutné bytie svojou láskyplnou prítomnosťou. Stal sa mojou súčasťou skôr, ako som si to dokázala uvedomiť. Bola som na ňom tak trochu závislá.

Jedného dňa, keď sme konečne po dlhom mesiaci bez stretnutia sedeli v parku na deke, jedli palacinky s ovocím a pili šampanské z plastových pohárov na stopke, mi porozprával príbeh jeho prastarých rodičov.

„Mladí a zamilovaní. V tej dobe, v ktorej sa do seba zamilovali, mohli mať možno pätnásť alebo šestnásť rokov a mali to viac než ťažké. Jediný spôsob, akým spolu mohli komunikovať, boli listy. On musel ísť na vojnu a ona bola prisľúbená niekomu inému. Aj tak si však potajme písali listy a cez svojich priateľov si ich predávali, aby to ich rodičia nezistili. Nemohli sa vidieť, nemohli sa počuť, nemohli jeden druhého pohladať či pobožkať. Keď sa on vrátil z vojny, jeho milá mu oznámila, že sa budú sťahovať aj s rodičmi, pretože si jej otec našiel prácu v inom meste. Tam sa mala ona rovno aj vydať. On hneď šiel za otcom svojej milej, aby ho požiadal o jej ruku. Jej otec bol však zásadne proti. Jednak už bola prisľúbená inému, a tiež nechcel, aby si jeho dcéra vzala za muža chudobného chlapca. Zakázal im stretávať sa a tiež akýkoľvek iný kontakt. Aj tak si však ďalej písali listy. Dlhých desať rokov mali len tie listy. Jeden list týždenne, jeden mesačne, nie v pravidelných intervaloch. Ich

rodiny im nechceli dovoliť byť spolu pre vytvorenú zášť z prvého odmietnutia a zosmiešnenia celej jeho rodiny.

Po desiatich rokoch písania si, keď si prastarý otec zarobil dostatok peňazí, pricestoval za svojou milou a spoločne ušli. Ona opustila manžela, ktorému bola prisľúbená od pätnástich a jej rodina ju za to zavrhla. Začínali úplne od nuly a vypracovali sa viac než úžasne. Prastarý otec si založil vo svojich tridsiatich siedmich rokoch firmu, ktorá začala byť veľmi rýchlo úspešná a odvtedy si žili ako v bavlnke. Žili spolu v láske, mali krásne deti a boli šťastní. Vďaka tomuto príbehu verím v pravú lásku. Pretože som ju videl vždy, keď som si prečítal tie listy, alebo keď mi moja starká hovorila ľubostný príbeh jej rodičov,“ povedal a potom pokračoval:

„Skutočná láska, tá pravá, nie je sebecká. Láska nebolí a neublízuje. Bolí nedorozumenie a nedôvera a ubližujú si ľudia.“

Tieto slová sa do mňa doslova zaryli.

Potom si hlasno vzdychol a zašepkal: „Nebudeš to mať so mnou ľahké.“ Bolo mi to jedno.

*

My dvaja sme nemali vzťah. Neboli sme pár. Nebolo medzi nami nič intímnejšie s výnimkou toho, ako na mňa pôsobili naše rozhovory cez telefón, správy a dnešný piknik. Mala som však pocit, že mu patrí. Vždy mi tvrdil, že ako osoby sa poznáme len krátko, no naše duše sa poznajú už večnosť. Hovoril, že sme dve duše, ktoré predtým, ako sa našli, jednoducho iba boli. A ja som hltala každé jeho slovo. Bola som ako začarovaná. Jediné dotyky, ktoré sme medzi sebou mali, boli tie, keď sme sa privítali a tie, keď sme sa rozlúčili rovnakým spôsobom. A to bolo vždy bozkom na moju ruku. Nič viac.

Možno sa pýtate, či mi to neprišlo zvláštne. V tom čase mi to prišlo magické a jedinečné. Úžasný muž, ktorý vám venuje pozornosť, počúva vás a nepokúša sa vás hneď dostať do postele? Nie je to sen každej ženy? Nepodzrievala som ho z ničoho. Vážila som si to.

Boli sme dvaja ľudia, ktorí si nevedomovali, ako veľmi sa jeden do druhého vrývajú bez toho, aby to vôbec chceli. On, ktorý hovoril, že nikdy nemiloval i keď veril na pravú lásku, a ja, ktorá bola taká sklamaná z mužov, ktorých si vyberala, že pomaly na lásku prestávala veriť. Dve zlomené duše, ktoré vôbec netušili, čo im život pripraví. Dve zlomené duše, ktoré sa tešili z prítomnosti toho druhého.

18. augusta 2016

S kamarátkami sme sa dohodli, že si pôjdeme večer po práci zacvičiť. Keďže sme dievčatá, ktoré rady jedia a v práci fungujeme podľa hesla *dobrý koláčik nie je nikdy zlý nápad*, snažili sme sa patrične hýbať, ak sme sa chceli vtesnať do šiat z výpredajov v Aritzii. Tak sme miesto čajíka, kávičky a koláčika šli do fitka.

Nebola to naša prvá návšteva tohto zariadenia. Pár mesiacov sme už navštevovali túto krajinu zázrakov a niečo stihli aj pocvičiť. Betty to, ako jediná z nás, vôbec nepotrebovala, a bola tam ako náš dozor. Ukazovala nám, ako správne vykonávať jednotlivé cviky, aby sme si neublížili a podobne. Rossa bola celá šťastná, že má konečne partáčky do fitka, pretože sa hanbila chodiť sama a Jully vlastne ani necvičila, len nás fotila a posielala fotky priateľovi Marcovi. Neustále sa chichotala a čítala nám komplimenty a posmešné poznámky, zatiaľ čo blokovala posilňovací stroj.

Obvykle sme začínali kardiom na bežiacom páse a potom sme sa presunuli na stroje, kde sme mali niektoré dni nohy – zadok, a iné dni vrchnú časť tela. Klasika. Samozrejme, každý deň tréningu na záver – cviky na brucho. Priznám sa, že sme sa pri cvikoch na brucho viac rozprávali, ako cvičili. Samozrejme, všetko bez trénera. Nemali sme na to ani peniaze a ani chuť.

Pomedzi cviky som sa letmo pozrela do telefónu a tam som si prečítala nemilú správu. Mój Právnik mi napísal, že jeho otec je v nemocnici.

*

Aký bol jeho otec? Stručne a výstižne: podnikateľ – právnik – workoholik. Vlastne som toho ani ja sama viac nevedela. V tomto boli vraj úplne rovnakí. Naozaj ako jeden. Pracovali od úsvitu do súmraku. Či bol víkend alebo sviatok. Takto mi to vykreslil Právnik.

V správe sa mi tiež zdôveril, že má o otca veľký strach, tak som sa mu snažila trochu zlepšiť náladu. Veľmi mi to však nešlo. Dievčatá ma neustále podpichovali, že mám nos stále v telefóne a nevenujem sa im. Niežeby Jully robila niečo iné.

„Kto to je? Zas ten tvoj Právnik?“

„Čo ti píše?“

„Určite ti posielala nejaké nemravné fotky, keď stále čumíš na ten display.“

„Dievča zlaté, dávaj si pozor. Mne sa nejakto nezdá. Veď ty si sa normálne namotala.“

„Žeby som už počula svadobné zvony? Nehovor, že predbehneš Jully. To by nerozdýchala.“

„Veď čo píše? Daj mi to! Prečítame si.“

Do toho sa štebotavo smiali a žmurkali, akoby mali znova štrnásť rokov, a mne napísal môj prvý frajer. Bolo pre mňa veľmi náročné sústrediť sa na ťažkú životnú situáciu Právnik v tomto upišanom ruchu.

*

Tento deň si dobre pamätám. Napísal mi, že má zajtra stretnutie so stylistkou, kvôli skúške oblečenia, ktoré mu vybrala. Jemu sa vôbec nechcelo, pretože vraj nemá ani náladu, ani čas, keďže otec je v nemocnici a on musí zvládať dve firmy. Otcovu a svoju. Áno, chápete správne. Môj stalker – Právnik pochádza z bohatej rodiny a sám sa vypracoval vo svojej vlastnej právnickej firme. Po finančnej stránke je vybavený viac, než by potreboval. A bolo to z neho cítiť.

Navrhla som mu, že si vezmem z práce voľno a pôjdem s ním, ale odmietol ma. Povedal, že ma nechce zaťažovať a obmedzovať v mojich povinnostiach. Napísal mi, že oblečenie s ním pôjde skúšať jeho *kamarátka*. Iste chápete, že sa mi to vôbec nepáčilo. Nevideli sme sa opäť dlhú dobu a neustále mi písal, ako veľmi mu chýbam, ale keď som navrhla, že mu budem robiť spoločnosť a spríjemním mu túto otravnú a banálnu záležitosť, odbije ma a radšej zavolá kamarátku? Kto vôbec bola tá údajná kamarátka, ktorú zavolať miesto mňa? Ona nemala byť v práci? Ju nemal problém z práce vytrhnúť či obťažovať? Pracovala vôbec? A áno, sľúbil mi, že mi bude po celý čas písať. No i tak mi hlavou vírili podozrievavé myšlienky a nechápala som celú situáciu. Do toho ma neustále podpichovali dievčatá, a z inak obyčajnej návštevy fitka sa stala nočná mora.

V ten deň mi poslal aj fotku v jednej z tesných košiel, ktoré si skúšal a nedalo sa na nej nevidieť jeho utrápený, ale hlavne unavený pohľad. Z jeho očí som mala pocit, akoby kričal o pomoc. Až mi stislo srdce z jeho psieho pohľadu.

Potom som sa za seba hanbila, že cítim krivdu, a on je utrápený pre situáciu so svojím otcom. A znova opakujem – *nechodili sme spolu oficiálne*. Boli sme len kamaráti. Vlastne som nemala právo žiarliť. No nie? A môj hnev z toho, že zavolať inú kamarátku, bol hlúpy.

*

Hovorieval mi, že sa ľudia jeho oči boja, pretože má prísny a chladný pohľad. Paradox však je, že mne jeho pohľad nikdy neprišiel chladný. Prísny, to áno. Mne sa to na ňom vždy páčilo a doslova ma to fascinovalo. Na prvom rande ma jeho oči znepokojovali tým najpokojnejším spôsobom a nedokázala som udržať očný kontakt bez toho, aby som sa chvela. Doslova ma jeho pohľad páľil. A už po pár dňoch mi prišli ako tie najdokonalejšie a najbezpečnejšie oči v celom vesmíre. Jeho uhrančivý a tmavý pohľad vo mne vyvolával vnútorné teplo.

Na fotku som reagovala pochvalou košele a vyvrátením jeho poznámky, že vyzerá otrasne. Na fotke som tiež zazrela mimoriadne atraktívnu ženu – štíhla, dlhé blond zvlnené vlasy, plné pery, orieškové oči, obťahnuté, značkové, tmavomodré šaty nad kolená. Dizajnová kabelka veľkosti kolibríka zladená s dizajnovými čižmami na vysokom opätku. Hotová modelka vystrihnutá z časopisu. Vyzerala ako luxusná spoločníčka. Klamať si nebudeme.

Nie som na to hrdá, ale nepomôžem si – som dosť žiarlivá a majetnícka osoba, to si priznám. A táto situácia vo mne vypaľovala dieru. Opakovala som si však, že my dvaja nie sme pár, a tak som mu nemohla vytknúť, že sa rozhodol nakupovať s touto bohňou štýlu namiesto mňa. Vtedy som si uvedomila, že aj keď som mu duševne patrila úplne a bezhranične, a nemala som potrebu vyhľadávať spoločnosť iných mužov, u neho to bolo zjavne inak. Právnik mal vo mne istotu. Ja som ju však v ňom akosi nenašla. Žiarlila by som na každú ženu, ktorá by bola v jeho prítomnosti. Dokonca aj na štandardne peknú. A táto bola až nebezpečne krásna. O to väčší nepokoj vo mne rástol.

Celý čas som bola nalepená na telefóne, pretože sme si písali ešte dlho po tom, čo sa vrátil do firmy a tiež, keď šiel za otcom do nemocnice.

Tam sa však niečo stalo. Prišlo mi to veľmi zvláštne a nerozumela som tomu. On bol iniciátorom nášho kontaktovania sa a tiež zblížovania sa. Mala som od neho správy na dobré ráno i dobrú noc. Písal mi celé dni, dokonca keď šiel z obeda do kancelárie, volával mi. A zrazu zmenil správanie. Bol odmeraný a začal ma od seba odháňať. Len tak, z ničoho nič. Nechácala som to, a tak som sa ho opýtala, či som urobila niečo zlé, keď má potrebu takto sa správať. On na to len odpovedal:

„Môžeme, prosím, spomaliť?“ Tieto jeho slová ma poriadne zaskočili.

Bola som zmätená. Na jednej strane som si síce uvedomovala, že v mojich očiach nie sme obyčajní kamaráti, pretože na neho myslím v oveľa odvážnejších kontextoch, a v poslednom rade nezdravo žiarlim a som precitlivená, čo sa

týka jeho osoby, ale z neho som nemala rovnaký pocit, keďže nevyhľadával moju prítomnosť, ale len virtuálnu spoločnosť z dlhej chvíle.

Nechápala som v čom konkrétne potrebuje spomaliť a moja odpoveď na jeho zvláštnu otázku bola, že sme v prvom rade kamaráti, ktorí si dôverujú a že nikam nepôjdem, pretože mi na ňom záleží. Slovo *kamaráti* som použila pre istotu minimálne dvakrát v jednom súvetí. A jeho odpoveď bola:

„Dobre. Ďakujem.“

*

Je zvláštne, že aj po takom dlhom čase si niektoré situácie pamätám do bodky (tie ďalšie mám zapísané v diári).

*

Nasledujúcich päť dní som sa o neho neskutočne bála, že sa upracuje. Postožoval sa mi, že nič nespál, aby mohol po nociach pracovať na prípadoch z otcovej firmy. Konečne sa však jeho otec prebral, a pár dní po tom ho pustili domov. Obom nám veľmi odľahlo. Priznávam, že mne dvojnásobne, pretože si konečne mohol aspoň trochu vydýchnuť. I keď to bolo len minimálne poľavenie z jeho strany. Stále je lepšie spravovať len jednu firmu ako dve. No nie?

Po práci som si chcela zavolať taxík, no zrazu sa pred útlkom objavil on. S plyšovým jednorožcom a iskrou v očiach. Podal mi plyšáka a so šibalským úsmevom ma pozval na večeru. Odniesli sme Ellu ku mne do bytu spolu s plyšákom a šli sme sa najesť. Neskutočne som sa tešila, že ho po takej dlhej dobe vidím, no cítila som sa nepokojne. Neisto. Nevedela som, čo si k nemu môžem dovoliť a čo nie. Po poslednom skrate, ktorý mal, som sa bála, že niečo pokazím, a tak som sa rozhodla držať si zdravý odstup.

Večera prebiehala veľmi plynulo a príjemne. V reštaurácii, ktorú vybral, hrala romantická jazzová melódia, pili sme to najlepšie biele víno, aké v podniku mali a jedlo, ktoré objednal Právnik, vyzeralo nebesky dobre. Ako predjedlo sme mali ustrice. Tak, ako veľmi som sa tešila, že konečne ochutnám toto afrodisiakum, tak veľmi som bola sklamaná. Nechutilo mi ani trošičku, ale Právnik sa rozplýval nad chuťou ustríc ešte niekoľko minút po tom, ako ich dojedol. Mne pripomínali rybie sople. Áno, viem, že ryby nemajú sople. Názov hlavného chodu som nedokázala vysloviť, ale chutil ako veľmi jemne pikantné kura a bolo také jemné, že sa rozplývalo na jazyku. Teda dúfam, že to bolo kura a nie mláďa pandy, pretože účet, ktorý nám čašníik priniesol